

N:o 55.

Af herr **N. Andersson** i Pettersborg, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående bestämmelse om underrätts skyldighet att vid ådömande af böter i utslaget fastställa det emot bötesbeloppet svarande förvandlingsstraff.*

På senare tiden har åtskilligt blifvit åtgjordt till lagarnes och rättsprocedurernas förenkling; det förefaller ganska märkvärdigt, att lagen om böters förvandling står orubbad kvar med sina många och långa omvägar med åtföljande mångskrifveri. Då en person af underrätt dömts till böter och domen vunnit laga kraft, blir proceduren vanligen följande: Rätten insänder bötesförteckningen till Konungens befallningshafvande, derifrån den öfversändes till kronofogden, hvilken i sin tur öfversänder den till länsmanen, som slutligen uppdrager åt fjerdingssmannen att affordra den dömda böterna. Nu kan det hända, att denne vill och kan betala bötesbeloppet, men i de flesta fall nekar han och saknar äfven utmättningsbara tillgångar. Med fjerdingssmannens påskrift: »Saknar utmättningsbar tillgång» vandrar så bötesförteckningen samma väg tillbaka till kronofogden, som har att hos Konungens befallningshafvande anhålla om böternas förvandling. Sedan sådan förvandling af Konungens befallningshafvande verkstälts, hafva handlingarne att passera samma väg tillbaka till fjerdingssmannen, som för andra gången affordrar den dömda bötesbeloppet. Betalas icke heller denna gång, skall fjerdingssmannen vända sig till länsmanen för erhållande af fängförpassning. Derefter kommer den dömda att föras till fängelset, såvida han icke nu, såsom ofta händer, beqvämar sig till att betala. Gör han det,

har han genom sin tredska förorsakat kronobetjeningen och Konungens befallningshafvande mycket onödigt besvär.

Detta kan enligt min åsigt undvikas, om den rätt, som ådömer böterna, också eger att utsätta det fängelsestraff, som vid bristande tillgång hos den dömda följer på förseelsen i fråga.

På grund af det anförda får jag anhålla,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om framläggande af sådan förändring i gällande lag, att underrätt, som ådömer böter, också måtte i utslaget fastställa det fängelsestraff, hvilket följer på förseelsen, om den dömda saknar tillgångar till böternas gäldande.

Stockholm den 25 januari 1901.

Nils Andersson.